

Losse nummers f 1,50
Bfr.25

N.I.K.S.

ORGAAN VAN DE NVSH-LANDELIJKE WERKGROEP PEDOFILIE
Werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

o-o-o-o-o-o-o-o-o

UIT DE INHOUD =====	BLZ ===
Pedofilie en mythe, bewerking door P.Dirckx (België)	106
De eenheid die Brongersma niet wil, door Alfred Aubry	109
Brongersma over de Arcadie-enquête, door Alfred Aubry	110
Verslag themagroep pedofilie Groningen, door Jan Schuijjer	110
Pedofilie een stukje historie	115
Juf gaf bijles in liefde	119
Jury acht sexles niet bewezen	119
Uit de vakbladen	120
Verschenen	120
Bericht	120

Rotterdam november/december 1977

1e jaargang

nummer 8

N I K S

naar integratie kindersexualiteit

1e jaargang nr. 8

november/december 1977

ORGAAN VAN DE NVSH-WERKGROEP PEDOFILIE

Redactie: Dr.F.Bernard en G.Zwerus postbus 6614
Rotterdam

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoor-
delijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van
de auteurs

TEN GELEIDE

Met het verschijnen van deze aflevering
is N.I.K.S. één jaar oud geworden. Voor het komende
jaar ligt al veel copy te wachten. Het orgaan blijkt
levensvatbaar te zijn.

de redactie

PEDOFILIE EN MYTHE: EEN SEMIOLOGISCHE BESCHOUWING

Delen overgenomen uit "Mythologies" van Roland Barthes, uitgegeven door Editions du Seuil, Paris.

Bewerking door P. Dirckx van de Belgische studiegroep pedofilie.

De eigen levenskansen zijn vaak overdekt met een dikke laag ondoordringbaar slijk dat bestaat uit vooroordelen, kringredeneringen, stereotypieën, aangeleerde onmachtverklaringen en zogenaamde onontkoombare conclusies, verhalen over klachten en problemen. Deze drijven als het ware boven op ons bewustzijn. (Dr. René Maas)

Dat pedofiele verhoudingen in de wereld der journalistiek tot "ontucht" getransformeerd worden mag geen toeval heten. Dit verschijnsel hangt immers samen met de burgerlijke klasse en haar alles omvattende mythologie.

Er is geen beter voorbeeld voor het feit dat de volwassene het kind ziet als een evenbeeld, dan het speelgoed. Het meest voorkomende speelgoed is in wezen een verkleinde weergave van de wereld van de volwassene; het zijn verkleinde nabootsingen van menselijke voorwerpen, alsof in de ogen van de mensen het kind eigenlijk alleen maar een kleiner mens was, een homunculus, aan wie men voorwerpen op schaal moet verschaffen. Gefantaseerde voorwerpen zijn erg zeldzaam: alleen wat bouwspelen die gebaseerd zijn op knutseltalent bieden dynamische vormen. In andere gevallen BETEKENT het speelgoed ALTIJD IETS, en dat iets is altijd geheel maatschappelijk en is in het leven geroepen door de mythen of de technieken van de moderne volwassenen: het leger, de radio, de post, de geneeskunde (kleine doktersjasjes, operatiekamers voor poppen), de school, het kapsalon (droogkappen), de luchtvaart, het transport (treinen, auto's, benzinostations), de wetenschap (speelgoed van Mars).

Het feit dat het speelgoed LETTERLIJK de wereld en de bezigheden van de volwassene imiteert moet het kind er wel op voorbereiden dat alles te aanvaarden, en het voor het begint na te denken al voorzien van een surrogaatnatuur die altijd al soldaten, postbeambten en scooters voortgebracht heeft. Het speelgoed geeft een soort catalogus van alles waarover de volwassene zich niet verwondert: de oorlog, de bureaucratie, de lolijkheid, de marsmannetjes... Alleen in deze wereld van getrouwe afbeeldingen en ingewikkelde voorwerpen kan een kind zich niet anders dan als eigenaar, als gebruiker voelen, nooit als schepper; het vindt de wereld niet uit, het gebruikt hem: men bereidt het voor op handelingen zonder verrassingen, zonder verwondering, zonder vreugde. Men maakt het tot kleine eigenaar op pantoffels, die zelfs niet de drijfveren van het volwassen gebeuren hoeft uit te vinden; die worden er kant en klaar bijgeleverd: het hoeft zich slechts te bedienen, men geeft het nooit iets te ontdekken. Het minste bouwspel, als het niet te ingewikkeld is, impliceert een heel andere manier om de wereld te leren kennen: het kind schept dan geenszins voorwerpen met een welomschreven doel, het kan weinig schelen of zij een naam hebben in de wereld van de volwassenen. Wat het oefent is niet het gebruik maar het scheppen: het maakt vormen die lopen, die rollen, het maakt een leven en niet een eigendom; de voorwerpen zijn zichzelf en niet meer een bewegingsloze gecompliceerde materie in het holletje van de hand. Maar dit is vrij zeldzaam: het speelgoed berust meestal op imitatie, het wil van de kinderen gebruikers, geen scheppers maken. Het is merkwaardig te zien dat deze ombuiging van de eerste natuur, nl. die van het scheppende mensje, tot een tweede, die van de mini-volwassene, gepaard gaat met nog andere curiosa. Dat deze redenering niet consequent wordt doorgetrokken was te verwachten. Met andere woorden, men gaat selectief causaal te werk. Dit heeft te maken met een typische figuur uit de mythologie, nl. de tautologie.

Tautologie is het verbale procédé dat er uit bestaat iets door zichzelf te definiëren (teneel is teneel). Men kan er de magische gedraging in zien

waarover Sartre gesproken heeft in zijn "Esquisse d'une théorie des émotions": men zoekt beschutting achter de tautologie als achter de angst, de woede of het verdriet, wanneer men ergens geen uitleg voor kan vinden; het toevallig tekort schieten van de taal gaat op een magische wijze samen met wat men houdt voor een natuurlijke weerstand van het voorwerp. In de tautologie schuilt een dubbele moord: men doodt het rationele omdat het tegenstribbelt; men doodt de taal omdat zij je in de steek laat. De tautologie is een goed uitkomend flauwvallen, een heilzame spraakstoornis, een dood of een comedie, de verontwaardigde "voorstelling" van de RECHTEN van de werkelijkheid tegenover de taal. Omdat zij magisch is moet zij zich wel verschuilen achter het argument van de autoriteit. Zo antwoorden ouders wel eens ten einde raad een kind dat steeds maar om uitleg vraagt: "het is zo omdat het zo is", of beter nog "daarom, punt uit", een boschamonde magische daad die de verbale beweging van het rationele uitvoert, maar het daarbij laat en gelooft klaar te zijn met de causaliteit als het woord dat een causaal verband inleidt uitgesproken is. De tautologie geeft blijk van een diep wantrouwen ten aanzien van de taal: de taal wordt verworpen omdat er geen woorden gevonden worden. Iedere weigering ten aanzien van de taal betekent de dood. De tautologie vestigt een dode, bewegingloze wereld.

Daarmee is het niet afgelopen. Nog twee figuren uit de mythologie zijn noodzakelijk om een pedofiele relatie tot ontucht om te buigen om alzo tot de huidige burgerlijke droomopvatting te kunnen komen. De eerste bestaat erin het voorwerp zijn geschiedenis te ontnemen. De mythe ontnemt aan het voorwerp waarover zij spreekt alle geschiedenis. De geschiedenis verdamppt als een soort ideaal dienstmeisje: zij bereidt het maal, brengt en serveert het, en als de meester komt verdwijnt zij stil; hem rest nog slechts te genieten van al het lekkers zonder zich af te vragen waar het vandaan komt. Beter nog, het kan slechts uit de eeuwigheid komen: het was altijd al gemaakt voor de burgerlijke mens. Het Spanje van de "Guide Bleu" was altijd al gemaakt voor de tourist, de "primitieve volkeren" hebben hun dansen uitgevonden om ons een exotisch plezier te bereiden. Men ziet hoeveel hinderlijks deze fraaie kunstgreep uit de weg ruimt: rest nog slechts deze nieuwe voorwerpen te bezitten (ontucht). Deze wonderbaarlijke verdamping van de geschiedenis is een andere vorm van het concept dat men in de meeste burgerlijke mythen kan vinden: de onverantwoordelijkheid van de mens.

De tweede figuur is de identificatie. De kleinburger is de mens die niet in staat is zich de ander voor te stellen. Als de ander in zijn gezichtsveld verschijnt is hij blind, doet hij of hijhem niet meer ziet, ontkent zijn aanwezigheid of transformeert hem tot zichzelf. In de kleinburgerlijke wereld zijn alle ontmoetingen woerkaatsingen, alles wat verschillend is wordt hetzelfde. De schouwspelen, rechtbanken, plaatsen waar de ander zich misschien zou kunnen manifesteren worden tot spiegel. Dominici, Gérard Dupriez bestaan pas maatschappelijk als zij vooraf gereduceerd worden tot kleine nabootsingen van de president van de rechtbank, van de procureur-generaal: dat kost het om zo in alle rechtvaardigheid te veroordelen. De justitie is immers het wegen met een weegschaal, en deze kan slechts hetzelfde, steeds maar hetzelfde wegen. In elk kleinburgerlijk bewustzijn zijn er kleine schurkjes, vadermoordenaartjes, pederastjes, onz., die van tijd tot tijd door het personeel van de rechtbank vanuit de hersens op de beklaagdenbank geplaatst worden en die men likkebaardend veroordeelt. Men veroordeelt altijd slechts op drift geraakte gelijken; het is de kwestie van de verkeerde weg, de natuur blijft buit n schot, want de MENS IS NU EENMAAL ZO GEMAAKT.

Sons -zelden- is de ander niet terug te brengen; niet omdat men plotseling scrupules krijgt, maar op grond van het gezonde verstand: deze is niet blank van huid maar zwart, gene drinkt perosap en geen Pernod. Hoe kan men de neger, de Rus assimileren? Er is een hulpmiddel: het exotisme. De ander

wordt object, schouwspel, popkast: uitgebannen naar de grenzen van de mensheid brengt hij het huiselijk gevoel van veiligheid niet meer in gevaar. Deze kunstgreep is vooral eigen aan de kleinburger. Want zelfs als hij de ander niet kan beloven, kan de bourgeois hem toch nog plaatsen: dat is wat men het liberalisme noemt, een soort intellectuele economie van erkende plaatsen. De klasse van de kleinburger is niet liberaal (zij brengt het fascisme voort dat de bourgeoisie vervolgens gebruikt): zij volgt met vertraging het traject van de bourgeoisie.

Statistisch gezien hoort de mythe rechts thuis. Daar is zij iets wezenlijks: goed doorvoed, glimmend, uitbundig, praatgraag wordt zij onophoudelijk vernieuwd. Zij raakt alles: de justitie, moralen, esthetiek, diplomatieën, het huishouden, de literatuur, de schouwspelen. Haar verbreiding hangt samen met de burgerlijke ontvoering. De bourgeoisie wil het zijn behouden zonder de schijn: het is dus de negativiteit van de burgerlijke schijn, oneindig als elke negativiteit die onophoudelijk om de mythe vraagt. De onderdrukte is niets, hij heeft slechts één spraak: die van zijn emancipatie; de verdrukker is alles, zijn taal is rijk, veelvormig soepel, en beschikt over alle mogelijke graden van waardigheid: zij heeft het alleenrecht op meta-taal. De verdrukte MAAKT de wereld, hij heeft slechts een actieve, transitieve (politieke) taal; de verdrukker behoudt de wereld, zijn spraak is vol, intransitief, gebarend, theatraal: het is de mythe; de taal van de eerste is gericht op transformeren, die van de tweede op vereeuwigen.

Het komt ongetwijfeld door zijn huidige vervreemding dat wij er niet in slagen een enigszins vaste groep op de werkelijkheid te krijgen; wij gaan onophoudelijk heen en weer tussen het object het object en de ontmaskering ervan, zonder dat wij de totaliteit ervan kunnen vatten: want als wij het voorwerp binnendringen bevrijden wij het, maar wij vernietigen het tegelijkertijd; en als wij het intact laten oerbiedigen wij het, maar doen het voortbestaan in de mystificatie waarmee het omgeven is. Het schijnt dat wij nog gedurende een zekere tijd gedaan zijn over de werkelijkheid te spreken in 'excessieve' termen. Dat komt ongetwijfeld doordat zowel het ideologisme als zijn tegengestelde nog gedragingen zijn van magische aard, voortkomend uit de terreur, de verblinding, de betovering die samenhangt met de verscheurende maatschappij. Toch is hetgene waarnaar wij moeten zoeken: een verzoening van de werkelijkheid en de mensen, van de beschrijving en de uitleg, van het object en het weten.

0-0-0-0-0-0-0-0-0

DE EENHEID DIE BRONGERSMA NIET WIL ZIEN

Door Alfred Aubry

"Je kunt de wereld niet indelen in pedofielen en niet-pedofielen", zegt Brongersma in NIKS 7. Maar kun je de wereld dan wél indelen in pedofielen en, laat ik zeggen: pseudo-pedofielen? Met die vraag sta ik niet alleen. Hans Zwerus ziet Brongersma's stelling als "een abstracte, ongefundeerde uitspraak, die volkomen bezijden de werkelijkheid staat."

Ook in zijn verdediging tegen Zwerus staat Brongersma zwak. Hij beschrijft hoe hij "de psychiatrische, psychologische, sociologische, criminologische vakliteratuur" "begon ... te bestuderen". Brongersma distilleert vanuit die studie een beeld van de pedofiël. Maar: "deze beschrijving klopt niet met de werkelijkheid", zo signaleert hij even verder.

Wanneer Brongersma zijn studies niet alleen begonnen was, maar ook een beetje had volgehouden, dan had hij het volgende kunnen weten:

- Heel wat van de vakliteratuur op dit gebied, en zeker de literatuur van een decennium geleden en ouder moet als achterhaald worden beschouwd,
- (a) omdat het merendeel van deze vakliteratuur op het punt van pedofilie niet berust op eigen onafhankelijke waarneming en onderzoek, maar op citaten.
  - (b) omdat het merendeel van deze vakliteratuur niet objectief is, maar uitgaat van waardeoordelen.
  - (c) omdat "uitdrukkelijke" uitspraken van die arme donders die in gerechtshoven, klinieken en gevangenissen "behandeld" worden vandaag de dag niet aanvaardbaar zijn, en zeker niet voor wetenschappelijk gebruik.
  - (d) omdat men onder zware juridische en sociale druk wel gek zou moeten zijn om te zeggen dat men eigenlijk pedofiël voelt: zoiets kan immers jaren schelen.

Brongersma bouwt zijn zienswijze niettemin op deze onzekere basis: "Dit is, ongelogen en niet aangedikt, de beschrijving van de pedofiël, zoals je die in de vakliteratuur vindt. Zo en niet anders." Ik laat die uitspraak geheel voor zijn rekening, maar merk wel even op dat hij in zijn beschouwingen recent wetenschappelijk onderzoek óf niet heeft betrokken, óf te onbelangrijk vindt om enig gewicht in de schaal te leggen. En toch verdienen de resultaten van het recente onafhankelijke onderzoek, om met Brongersma (in ander verband) te spreken: "onze volle aandacht, ook al vanwege de vaak oorspronkelijke vraagstelling". Het moderne wetenschappelijke onderzoek levert immers een totaal ander beeld op dan Brongersma uit de traditionele vakliteratuur distilleert.

Dezelfde verwaarlozing van recente wetenschappelijke resultaten tref ik wanneer Brongersma zijn persoonlijke indruk van hem bekende pedofielen geeft, zonder verwijzing naar de wetenschappelijke resultaten die hem van groot nut zouden zijn. Brongersma vergelijkt de resultaten van zijn eigen bloemlezing uit de vakliteratuur met zijn persoonlijke indruk van hem bekende pedofielen, en kan daarna "gelukkig met alle overtuiging zeggen: deze beschrijving klopt volstrekt niet met de werkelijkheid." Ik ben het met dat laatste volkomen eens. Maar dat betekent niet dat wij wegen zouden moeten gaan zoeken om de werkelijkheid aan te passen bij een traditionele visie. Brongersma zal moeten inzien dat het in wezen geen onderscheid is tussen pedofielen, maar een conflict tussen een traditionele school en moderne wetenschappelijke benadering.

Ik ben tenslotte met Hans Zwerus van mening dat Brongersma zich hier heeft laten verleiden tot abstracte, ongefundeerde uitspraken, die volkomen bezijden de werkelijkheid staan. Ik zou hierover de mening van anderen wel eens willen horen.

Door Alfred Aubry

In NIKS 7, blz. 99, heeft Brongersma uitvoering aandacht geschonken aan de enquête van Arcadie. "De enquête verdient onze volle aandacht, ook al vanwege de vaak oorspronkelijke vraagstelling", deelt Brongersma ons mee. Hij betreurt het dat deze enquête "door N.I.K.S. in januari werd afgedaan met de mededeling dat deze alleen oudere jongens betrof en dus voor onze werkgroep van geen belang was". Waar staat dat in N.I.K.S.? Ik lees iets anders: In NIKS staat "Ofschoon dit onderzoek overwegend over efebofilie gaat, is het toch ook wel van belang voor de pedofilie". Dit is niet de eerste keer dat Brongersma onjuist citeert.

Bij lezing van Brongersma's bijdrage moet ik NIKS gelijk geven. Brongersma constateert een leeftijds-voorkeur top van veertien jaar. Van de geënquêteerden wil 55% niet jonger, en onder die 55% vindt 23% veertien jaar zelfs even te jong. De rest, 45% dus, wil wel jonger. Hoeveel jonger zegt Brongersma (en zegt de enquête?) ons niet. Juist iets meer dan de helft van de groep kan men daarom wel efebofiel noemen, nietwaar?

Brongersma's weergave vindt ik nog op een ander punt onjuist. Wanneer hij het heeft over de vraag die aan de geënquêteerden is gesteld omtrent wensen om de leeftijdsgrens naar beneden te brengen, dan merkt hij op: "Een algemene schrapping van de leeftijdsgrens wenst intussen slechts 58%". Die "slechts 58%" vormen dan toch maar de eenvoudige meerderheid die het in democratische samenlevingen voor het zeggen heeft, senator!

0-0-0-0-0-0-0

VERSLAG 2E KWARTAAL 1977, THEMAGROEP PEDOFILIE GRONINGEN

Door Jan Schuijjer

In het tweede kwartaal werden twee werkgroep- en vijf praatgroepbijeenkomsten gehouden. De vertegenwoordiger naar de Landelijke Werkgroep Pedofilie bezocht alle drie de LWGP-vergaderingen.

Om de ledenwerving te stimuleren werd een begin gemaakt met een tweewekelijkse plaatsing van een advertentie in het Nieuwsblad van het Noorden. Dit leverde tot nu toe echter nauwelijks respons op. In april verzorgde de werkgroep een bijeenkomst van de werkgroep sexuele vorming van de afdeling preventie van het provinciaal interkerkelijk bureau voor levens- en gezinsmoeilijkheden, die regelmatig voorlichting geeft, bijv. op scholen. Doordat veel begrip werd getoond voor onze visie verliep deze bijeenkomst zeer plezierig, zodat een basis is gelegd voor verder contact in de toekomst.

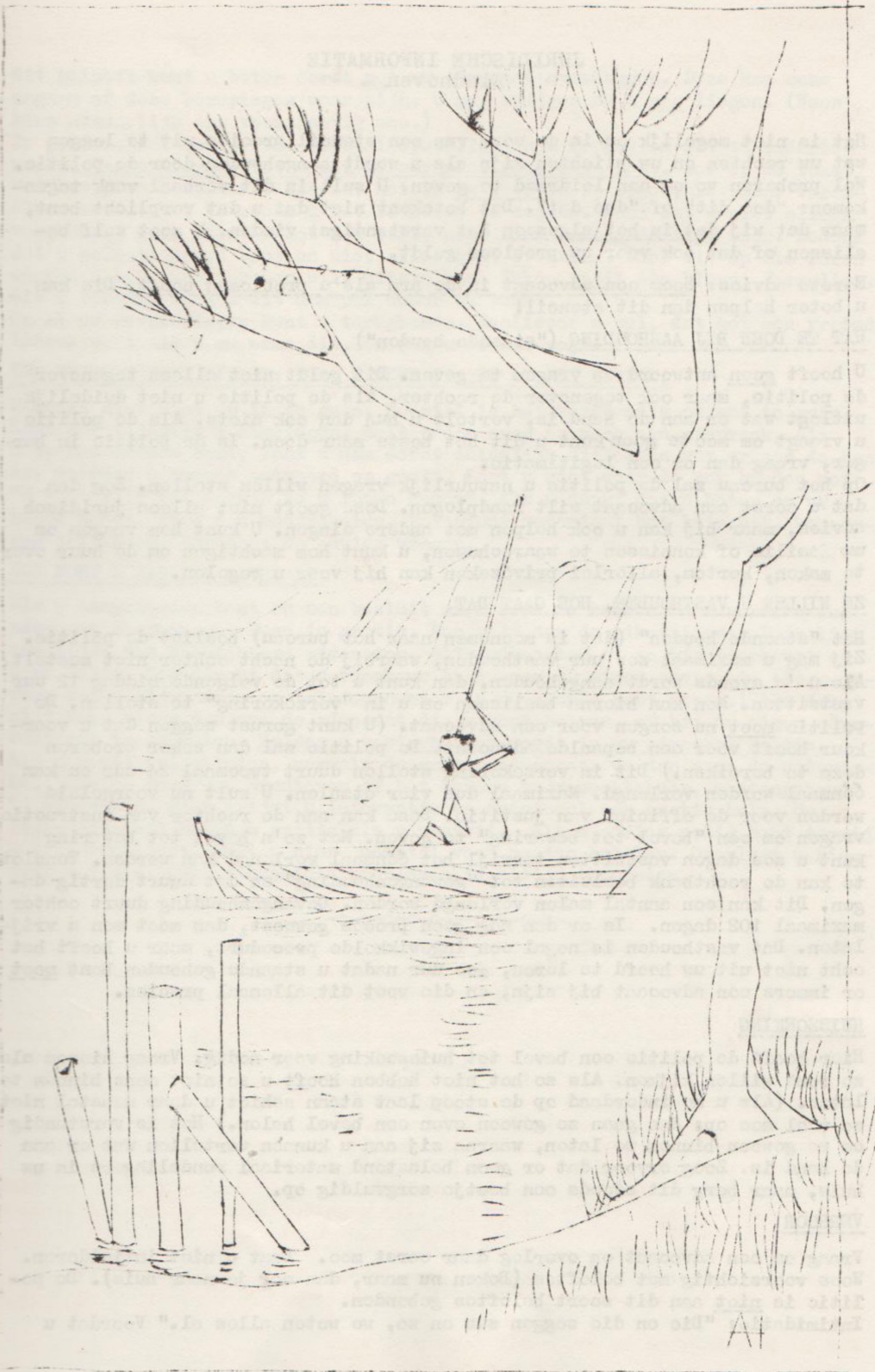
In juni werd in het kader van het leggen van contacten een thema-avond georganiseerd, bestemd voor alle maatschappelijke instanties. Ook deze bijeenkomst verliep zeer plezierig, onder het spiedend oog van de LWGP-visitator, zij het dat de opkomst tegenviel. Mogelijk leeft de problematiek hier in het noorden nog onvoldoende. Waarschijnlijk is het voorlopig beter om maatschappelijke instanties individueel te benaderen.

Er werd tweemaal om advies gevraagd in verband met arrestaties. Door verschillende oorzaken kon dit echter (nog) niet tot blijvend contact leiden. Wel leidde het tot contact met een advocaat, die zich voor het geven van informatie beschikbaar stelde, maar wel vrij negatief tegenover pedofilie bleek te staan. Een stille wens van de werkgroep, een eigen advocaat, kon daardoor nog niet in vervulling gaan.

De plannen om met de praatgroep sociodrama's uit te voeren werden bij nader inzien toch niet zo geschikt geacht. Het contact met de desbetreffende psycholoog bleef echter wel bestaan.

Per 30 juni bestond de groep uit acht personen.

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

AT

JURIDISCHE INFORMATIE Eindhoven

Het is niet mogelijk om in de vorm van een stencil precies uit te leggen wat uw rechten en uw plichten zijn als u wordt aangehouden door de politie. Wel proberen we om een leidraad te geven. U zult in dit verhaal vaak tegenkomen: "doe dit" of "doe dat". Dat betekent niet dat u dat verplicht bent, maar dat wij dat in het algemeen het verstandigst vinden. U moet zelf beslissen of dat ook voor uw probleem geldt.

Eerste advies: Neem een advocaat in de arm als u problemen heeft. Die kan u beter helpen dan dit stencil!

WAT TE DOEN BIJ AANHOUDING ("staande houden")

U hoeft geen antwoord op vragen te geven. Dit geldt niet alleen tegenover de politie, maar ook tegenover de rechter. Als de politie u niet duidelijk uitlegt wat er aan de hand is, vertelt u hun dan ook niets. Als de politie u vraagt om mee te gaan kunt u dit het beste maar doen. Is de politie in burger, vraag dan om een legitimatie.

Op het bureau zal de politie u natuurlijk vragen willen stellen. Zeg dan dat u eerst een advocaat wilt raadplegen. Deze geeft niet alleen juridisch advies, maar hij kan u ook helpen met andere dingen. U kunt hem vragen om uw familie of kennissen te waarschuwen, u kunt hem machtigen om de huur over te maken, kortom, allerlei privé-zaken kan hij voor u regelen.

ZE WILLEN U VASTHOUDEN. HOE GAAT DAT.

Het "staande houden" (dat is meenemen naar het bureau) beslist de politie. Zij mag u maximaal zes uur vasthouden, waarbij de nacht echter niet meetelt. Als u 's avonds wordt aangehouden, dan kunt u tot de volgende middag 12 uur vastzitten. Men kan hierna beslissen om u in "verzekering" te stellen. De politie moet nu zorgen voor een advocaat. (U kunt gerust zeggen dat u voorkeur heeft voor een bepaalde advocaat. De politie zal dan zeker proberen deze te bereiken.) Dit in verzekering stellen duurt tweemaal 24 uur en kan éénmaal worden verlengd. Maximaal dus vier etmalen. U zult nu voorgeleid worden voor de officier van justitie. Deze kan aan de rechter van instructie vragen om een "bevel tot bewaring" te geven. Met zo'n bevel tot bewaring kunt u zes dagen vastzitten terwijl het éénmaal verlengd kan worden. Tenslotte kan de rechtbank besluiten tot "gevangenhouding" en dat duurt dertig dagen. Dit kan een aantal malen verlengd worden. Gevangenhouding duurt echter maximaal 102 dagen. Is er dan nog geen proces geweest, dan moet men u vrijlaten. Dat vasthouden is nogal een ingewikkelde procedure, maar u hoeft het echt niet uit uw hoofd te leren, zes uur nadat u staande gehouden bent moet er immers een advocaat bij zijn, en die weet dit allemaal precies.

HUISZOEKING

Hier heeft de politie een bevel tot huiszoeking voor nodig. Vraag hierom als ze rond willen kijken. Als ze het niet hebben hoeft u ze niet eens binnen te laten. (Als u ze inderdaad op de stoep laat staan schiet u daar meestal niet zo veel mee op; dan gaan ze gewoon even een bevel halen.) Het is verstandig om ze gewoon binnen te laten, waarna zij aan u kunnen vertellen wat er aan de hand is. Zoeg ervoor dat er geen belastend materiaal rondslingert in uw huis, maar berg dit steeds een beetje zorgvuldig op.

VERHOOR

Vraag om een advocaat en overleg daar eerst mee. Laat u niet intimideren. Wees voorzichtig met beloftes (Beken nu maar, dan mag je naar huis). De politie is niet aan dit soort beloftes gebonden.

Intimidatie: "Die en die zeggen zus en zo, we weten alles al." Voordat u

dit gelooft kunt u beter eerst met uw advocaat overleggen. Deze kan soms nagaan of deze beweringen waar zijn. U mag zwijgen en u mag liegen. (Wees hier natuurlijk erg voorzichtig mee.)

De politie zal een proces-verbaal opstellen en u vragen om dit te ondertekenen. Wacht hiermee tot u met uw advocaat gesproken hebt. Let op de tekst van het proces-verbaal. Eis dat het in uw woorden is opgesteld. Laat veranderen totdat het is zoals u het bedoelde te zeggen. Laat het u niet alleen voorlezen, maar leest u het ook zelf, neem hier rustig de tijd voor. Bedenk dat u geëmotioneerd bent en niet alles kunt overzien. Geef dit op als reden waarom u het ondertekenen wilt uitstellen. Teken nooit een blanco formulier. Als u tekent, doet u dit dan pal onder de tekst.

Op al uw verklaringen kunt u terugkomen. Realiseer u wel, dat het een vreemde indruk wekt als u nu eens dit, en dan weer dat zegt.

EEN VRIENDELIJKE OPROEP: KOMT U EENS PRATEN OP HET BUREAU.

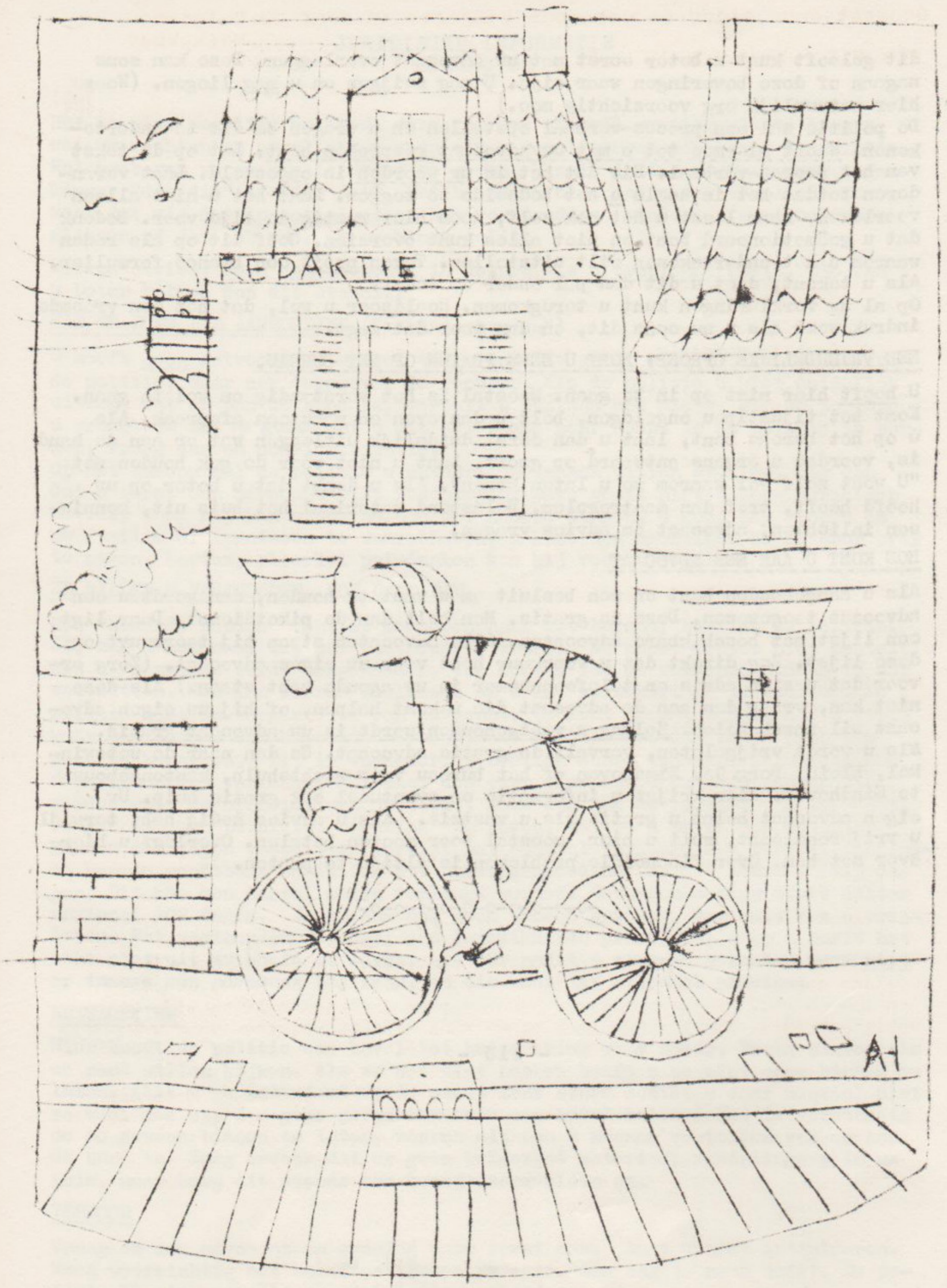
U hoeft hier niet op in te gaan. Meestal is het verstandig om wel te gaan. Komt het tijdstip u ongelogen, belt u dan even en maak een afspraak. Als u op het bureau bent, laat u dan eerst duidelijk uitleggen wat er aan de hand is, voordat u ergens antwoord op geeft. Laat u niet voor de gek houden met: "U weet zelf wel waarom we u laten komen". Als u denkt dat u beter op uw hoofd heeft, tref dan maatregelen. Belastend materiaal het huis uit, kennis- sen inlichten, advocaat om advies vragen.

HOE KOMT U AAN EEN ADVOCAAAT

Als u aangehouden bent en men besluit om u vast te houden, dan wordt u een advocaat toegewezen. Deze is gratis. Men belt dan de piketdienst. Daar ligt een lijst met beschikbare advocaten. Alle advocaten staan bij toerbeurt op deze lijst. Zeg direkt dat u voorkeur hebt voor uw eigen advocaat. (Zorg ervoor dat u zijn adres en telefoonnummer in uw agenda hebt staan.) Als deze niet kan, vraag dan aan de advocaat die u komt helpen, of hij uw eigen advocaat wil inschakelen. Zolang u vastgehouden wordt is uw advocaat gratis.

Als u wordt vrijgelaten, vervalt de gratis advocaat. Ga dan naar de wetswinkel, Kleine Berg 9a, Eindhoven of het bureau voor rechtshulp, kantongebouw te Eindhoven. Hier krijgt u informatie en eventueel ook gratis hulp. Uw eigen advocaat helpt u gratis als u vastzit. Als u advies nodig hebt terwijl u vrij rondloopt, zult u hier meestal voor moeten betalen. Overlegt u hierover met hem. Over financiële problemen is altijd te praten.

--o--o--o--o--o--o--o--o--o--o--

PEDOFILIE: EEN STUKJE HISTORIE

... zoals iedereen's ouders, ontzegt ons ascetisch de bevrediging van onze instincten, terwijl ze zich tegelijkertijd hypocritisch rondwentelt in een volkomen gesexualiseerd bestaan.

Steven Marcus.

- Wat nu volgt is een gedeelte uit de boekbespreking, door Prof. Dr.
- Steven Marcus, docent aan de Indiana University, USA, van het boek:
- "The functions and disorders of the reproductive organs, in
- childhood, youth, adult age, and advanced life, considered in
- their physiological, social and moral relations".
- Het werd onttrokken aan het boek "Het verborgen leven", dat als onder-
- titel "de seksualiteit en de pornografie in het Victoriaanse tijdperk"
- draagt. Dit bewonderenswaardige werk werd door Steven Marcus gemaakt
- in opdracht van het befaamde "Institute for sex research" (van de
- befaamde Kinsey-rapporten).

Het boek "Functions and disorders" werd geschreven door William Acton. Hoewel zijn naam sinds lang vergeten is, was Acton in zijn tijd iemand van betekenis. In zijn deugden was hij een typisch vertegenwoordiger van het Victoriaanse tijdperk: ernstig, met strenge morele opvattingen en desondanks liberaal gezind, oprecht, onbevooroordeeld, ervan overtuigd dat het zijn plicht was te werken aan de verlichting van het lijden en de ellende die soms de voornaamste elementen van de menselijke samenleving schijnen uit te maken. Acton werd in 1813 in Shillingstone geboren als tweede zoon van een dominee. In 1831 werd hij als leerling-apotheker aangenomen in het St. Bartholomew's Hospital in Londen, waar hij tot 1836 werkte. Daarna ging hij naar Parijs, waar hij zich wijdde aan de studie van de ziekten waarmee hij zich zijn hele leven zou blijven bezighouden: die van de urogenitale organen. Aldaar studeerde hij bij de bekende Amerikaanse chirurg op dit gebied, Phillipe Ricord. In 1840 keerde Acton terug naar Engeland; hij werd toegelaten als lid van het Royal College of Surgeons en hij begon op zijn speciale terrein praktijk uit te oefenen. In 1842 werd hij ook nog lid van de Royal Medical and Chirurgical Society of London.

Zijn boek "Functions and disorders" verscheen voor het eerst in 1857 en werd meteen een groot succes. Het werd in verscheidene talen vertaald en in 1894 kwam in Philadelphia de achtste druk uit. Het lag in Acton's bedoeling opheldering te brengen in de seksuele aard van de mens, een tot dan toe zo goed als verwaarloosd onderwerp zoals Acton zelf in zijn voorwoord schrijft. Men kan het boek beschouwen als een weergave voor wat toen ongeveer de algemeen geldende mening was. Het boek dat nu besproken wordt is vooral interessant omdat het een duidelijk beeld geeft van wat in de vorige eeuw over seksualiteit bekend was en gedacht werd. Door dit verduidelijkte beeld zullen wij in staat zijn beter te begrijpen hoe de huidige anti-seksuele houding, en dan zeker in verband met pedofilie, gegroeid is en zullen wij tevens vele hedendaagse opvattingen herkennen. Wij beginnen met een gedeelte uit het boek van Acton te citeren, waarna de bespreking door Steven Marcus volgt.

"Bij het gezonde kind dient lichaam noch geest ooit een seksuele indruk te ontvangen. Alle energie moet gebruikt worden voor de opbouw van het groeiende lichaam, voor het verzamelen van de impressies van de buitenwereld en de ontwikkeling van de hersenen tot het ontvangen daarvan. Tijdens goed geleide kinderjaren en bij normale geestesgesteldheid is er geen verleiding deze primaire natuurwet te overtreden. In de meeste Engelse gezinnen

mogen beide sexen weliswaar onbeperkt met elkaar omgaan, doch de ervaring leert dat die intimiteit in het algemeen geen slechte gevolgen heeft. ... In elk geval is bij gezonde kinderen, vooral bij die welke worden opgevoed in de zuivere lucht en temidden van de simpele genoegens van het land, een volmaakt vrij zijn van en zelfs volkomen onbekend zijn met enige sexuele prikkel de regel, en zo hoort het ook te zijn."

Het is echter ook een publick dat er behoefte aan heeft over sexualiteit te lezen, dat gekweld wordt door sexuele onwetendheid en vrees, en dat sexualiteit als een probleem ervaart. Dit wordt bevestigd door wat volgt, want na anderhalve bladzijde besteed te hebben aan een beschrijving van de normale asexuele functies van de kinderjaren, heeft hij ongeveer twintig bladzijden nodig voor de bespreking van de sexuele 'storingsen' tijdens de kinderjaren en geeft hij op ondubbelzinnige wijze te kennen dat kinderlijk sexuoel spel en kinderlijk masturberen zowel wijdverbreide als alom bekende verschijnselen waren. Weliswaar keurt hij die praktijken af, maar hij ontkent niet hun bestaan of algemeen voorkomen. We worden dus geconfronteerd met een tegenspraak in zijn gedachtengang. Aan de ene kant wordt van kinderen beweerd dat ze zuiver, onschuldig en sexueel sluimerend zijn; aan de andere kant worden ze beschreven als voortdurend bedreigd door afschuwelijke verleidingen, blootgesteld aan prikkeling en bedorf en gevaar lopend kleine wellustige monsters te worden. Tussen die twee extreme situaties bevindt zich niets, er bestaat geen middenweg of verband. En dat de kinderen zowel het een als het ander zijn komt in het geheel niet bij hem op.

De oorzaken van deze sexuele 'voorlijkheid' zijn legio. Ze omvatten erfelijke predispositie, "irritatie van het rectum door wormen", bedwateren, irritatie van de eikel door ophoping onder de voorhuid en, bij jongens die van een dergelijke irritatie te lijden hebben, het manipuleren van de penis als zij die wassen om de oorspronkelijke prikkel te reduceren. Hoewel Acton geen voorstander van besnijdenis is vindt hij de voorhuid om zowel hygiënische als morele redenen een gevaarlijke overlast. "Ze levert een extra oppervlak voor de opwekking van de reflexbeweging en verheeft meer een instinct dan dat zij in een behoefte voorziet", schrijft hij in een voetnoot. "Bij de ongehuwden werkt zij ertoe mee de sexuele begeerte te prikkelen die we juist moeten onderdrukken." - hij is in elk geval eerlijk. Een andere oorzaak is het slaan op de billen, zoals dat op kostscholen werd gedaan en het schoolleven in het algemeen. Evenals in de pornografie geen persoon, voorwerp of idee ervan uitgesloten is de oorzaak van sexuele prikkel te zijn, is er bij Acton bijna geen ervaring ter wereld die niet premature lust bij jeugdige personen kan opwekken. En hoewel Acton beducht is voor wat de raison d'être van de pornografie is, vindt bij beiden hetzelfde proces plaats: het volledig sexualiseren van de werkelijkheid.

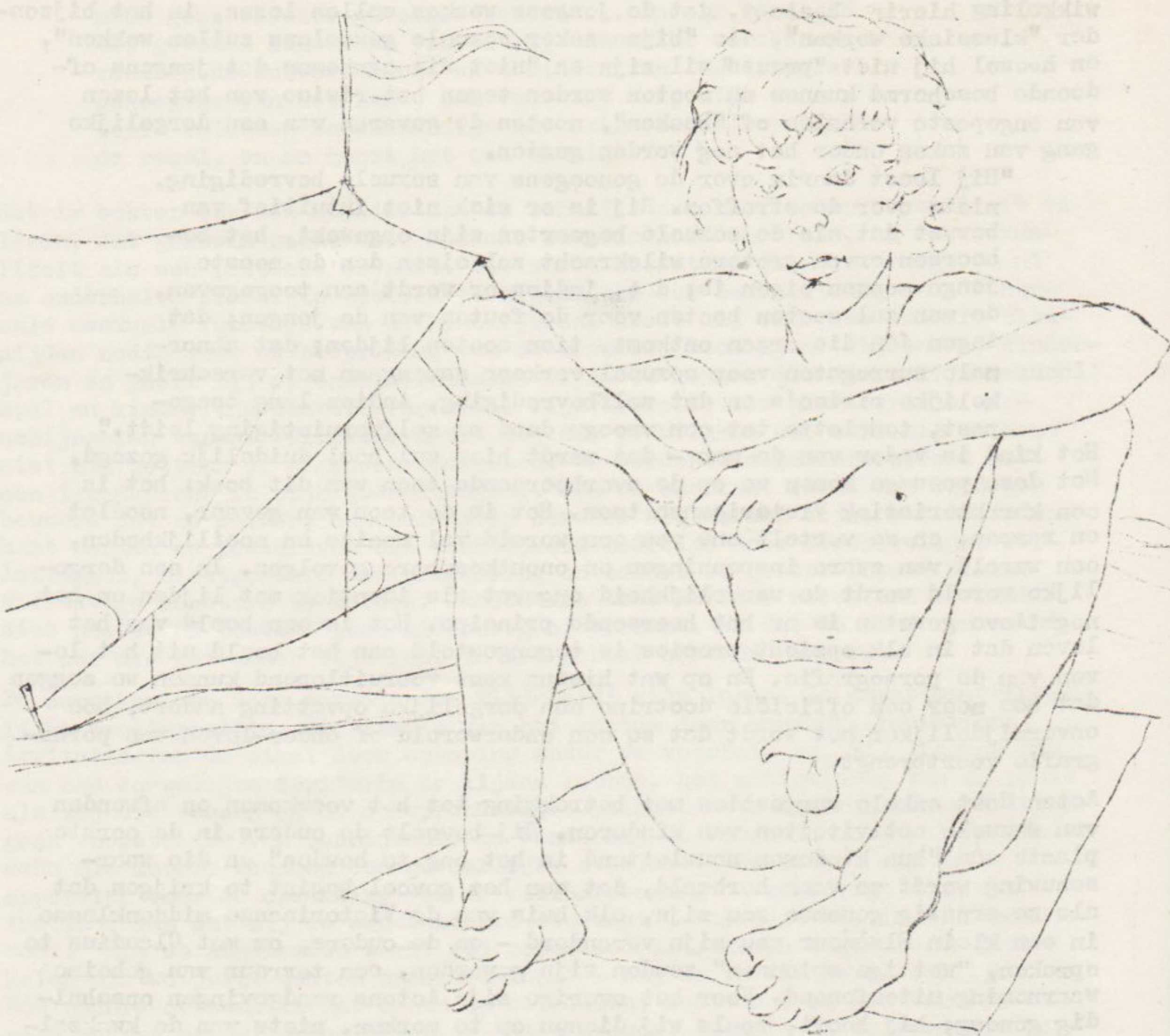
Een andere belangrijke oorzaak van premature sexuele activiteiten is premature intellectuele ontwikkeling, en Acton spreekt afkeurend over die stromingen in de moderne opvoeding die intellectuele superioriteit aankweekt in plaats van 'gezondere' lichaamsopvoeding. "Want zoals men zal opmerken" schrijft hij, "is het niet de sterke atletische jongen, dol op gezonde lichaamsopvoeding, die zo vroeg sporen van sexuele begeerten toont, maar uw zwakke kasplantje, wiens intellectuele opvoeding ten koste van zijn lichamelijke ontwikkeling is gegaan. In deze enkele zin gaan meer fantasieën schuil dan men gemakkelijk kan tellen en de logica van de bewering is nogal vreemd, om het zacht uit te drukken. Dit echter ter zijde latend, moeten wij wel opmerken dat een dergelijke passage een vraag doet opkomen die we herhaaldelijk zullen moeten stellen: wat is, op een gegeven moment in de geschiedenis van een cultuur, de aard van 'het opgemerkte' en wat is, correlatief, de aard van 'ervaring'. Zoals we herhaaldelijk zullen zien zijn zowel opmerken als ervaren bijzonder selectieve -d.w.z. bijzonder gepreconditioneerde- processen. Acton zet zijn opmerkingen voort met te zeggen dat het voornaamste gevaar bij een vroegtijdige intellectuele ont-

wikkeling hierir bestaat, dat de jongens werken zullen lezen, in het bijzonder "klassieke werken", die "bijna zeker sexuele gevoelens zullen wekken", en hoewel hij niet "preuts" wil zijn en "niet wil aannemen dat jongens afdoende beschermd kunnen en moeten worden tegen het risico van het lezen van ongepaste verhalen of "boeken", moeten de gevaren van een dergelijke gang van zaken onder het oog worden gezien.

"Hij leest daarin over de genoegens van sexuele bevrediging, niets over de straffen. Hij is er zich niet intuïtief van bewust dat als de sexuele begeerten zijn opgewekt, het beheersen ervan grotere wilskracht zal eisen dan de meeste jonge mensen eigen is; dat, indien er wordt aan toegegeven, de man zal moeten boeten voor de fouten van de jongen; dat tegen één die eraan ontkomt, tien moeten lijden; dat abnormale surrogaten voor sexueel verkeer samengaan met verschrikkelijke risico's en dat zelfbevrediging, indien lang toegepast, tenslotte tot een vroege dood of zelfvernietiging leidt."

Het kind is vader van de man - dat wordt hier wel heel duidelijk gezegd. Met deze passage komen we op de overheersende toon van dit boek; het is een karakteristiek Victoriaanse toon. Het is de toon van gevaar, noodlot en rampen, en ze vertelt ons van een wereld vol moeite en moeilijkheden, een wereld van zware inspanningen en onontkoombare gevolgen. In een dergelijke wereld wordt de werkelijkheid opgevat als identiek met lijden en het negatieve geweten is er het heersende principe. Het is een beeld van het leven dat in elk opzicht precies is tegengesteld aan het beeld uit het leven van de pornografie. En op wat hierna komt vooruitlopend kunnen we zeggen dat hoe meer een officiële doctrine een dergelijke opvatting nadert, hoe onvermijdelijker het wordt dat ze een onderwereld of onderleven van pornografie voortbrengt.

Acton doet enkele suggesties met betrekking tot het voorkomen en afwenden van sexuele activiteiten van kinderen. Hij beveelt de ouders in de eerste plaats aan "hun kinderen nauwlettend in het oog te houden" en die waarschuwing wordt zo vaak herhaald, dat men het gevoel begint te krijgen dat als ze ernstig genomen zou zijn, elk huis van de Victoriaanse middenklasse in een klein Elsenour zou zijn veranderd - en de ouders, om met Claudius te spreken, "wettige spionnen" zouden zijn geworden, een terreur van geheime waarneming uitoefenend. Voor het overige zijn Actons raadgevingen onschuldig genoeg; hij heeft, zoals wij dienen op te merken, niets van de kwakzalver in zich. Jongens moeten onderworpen worden aan een regime van "regelmatig uitgevoerde gymnastische oefeningen die zo lang worden voortgezet tot ze nog niet moe zijn". Hij raadt regelmatige afsponzingen aan, hoewel douchen en zwemmen ook hun gevaren hebben: niet vergeten moet worden, zegt hij, "dat de gewoonte lang in het water te blijven een even grote bron van kwaad kan zijn als iets anders." Het schoolleven biedt zulke onoverkomelijke problemen, dat Acton zich in het algemeen beperkt tot het geven van zijn volledige steun aan Dr. Arnolds' hervormingen: zonder de aanmerkelijke verhoging van de morele norm op scholen, wat alleen bereikt kan worden door de 'publieke opinie' aan de zijde van de deugd te krijgen, kan er weinig worden gedaan. Op één punt dringt hij echter aan: elke jongen moet een eigen bed hebben, want "ik geloof, dat kwalijke praktijken meestal in bed geleerd en toegepast worden". Blijkbaar gelooft Acton niet dat men ook in het erotisch vlak autodidakt kan zijn. Hij besluit dat hoofdstuk met het afdrukken van twee brieven, de ene van een geestelijke, de andere van een functionaris bij een van de universiteiten, die op een grote kostschool is geweest. Deze brieven zijn abject in hun onwetendheid en geven duidelijk blijk dat de schrijvers zich slechts met moeite en schaamte met dit soort zaken bezighouden; tegelijkertijd zijn ze echter zo ernstig en spreekt er zoveel verlangen naar verheldering uit, dat men gedwongen wordt een haastig oordeel over het werk van Acton in te houden. Deze brieven zijn representatief en ze onthullen de betreurenswaardige vervreemding van een gehele klasse mensen van hun eigen seksualiteit. Actons werk moet gezien worden én als de uitdrukking van die situatie én als een van de eerste pogingen er verbetering in te brengen.

Redactie en medewerkers wensen de NIKS-lezers
prettige feestdagen en een voorspoedig 1978

o - - o - - o - - o

JUF GAF BIJLES IN LIEFDE

uit "Het Vrije Volk"

1 september 1977

Het blonde Engelse onderwijzeres-je Sandra Mayhew (26) uit het dorp Horsham in Sussex doet de nodige stof opwaaien in Engeland. Ze wordt ervan beschuldigd een 11-jarige jongen uit haar klas bij haar thuis lessen in de liefde te hebben gegeven.

Ze deed dat 's avonds als haar man, een ambtenaar, weg was. De ouders van de jongen verkeerden in de mening dat ze hem hielp bij het maken van zijn huiswerk. De zaak kwam aan het licht toen de jongen als gevolg van de sekslessen een infectie op-

liep.

Sandra Mayhew ontkent de jongen te hebben verkracht of zich te hebben schuldig gemaakt aan "verregaande obsceniteiten". Volgens de openbare aanklager heeft deze "niet schuldig" verklaring geen enkele zin - de jongen heeft dermate intieme bijzonderheden over het lichaam van zijn onderwijzeres onthuld, dat een ontkenning haar weinig kan baten.

De zaak, die enorm de aandacht trekt in Engeland, wordt vandaag voortgezet.

JURY ACHT SEXLES NIET BEWEZEN

uit "NRC-Handelsblad"

3 september 1977

LEWES (Engeland), 3 sept. -
Mevrouw Sandra Mayhew, de gehuwde Engelse onderwijzeres die verdacht werd van ontucht met een 11-jarige leerling, is gisteren door een jury vrijgesproken. Het proces tegen haar was aangespannen door de ouders van de jongen.

Volgens de jongen, wiens naam wegens zijn leeftijd geheim bleef, had mevrouw Mayhew hem in de loop van 1976 ingewijd in de liefde. Dat zou na school zijn gebeurd, bij de onderwijzeres thuis en zonder medeweten van haar man.

Godurende het proces, dat gedeeltematig achter gesloten deuren plaatsvond, bleef hij dit verhaal volhouden. De aanklager had aangevoerd dat het verhaal van de jongen aannemelijk klonk omdat hij bepaalde fysieke bijzonderheden over mevrouw Mayhew bleek te kennen.

De verdediging repliceerde met de stelling dat aan die "intieme" details geen bijzondere waarde mocht worden gehecht, aangezien mevrouw Mayhew vaak met haar klas ging zwom-

men en daarbij een bikini droeg.

Voordat de 12 gezworvenen zich terugtrokken hield de rechter hen voor dat zij de tegengestelde verklaringen - mevrouw Mayhew ontkende - goed tegen elkaar moesten afwegen. Een "schuldig", aldus de rechter, mocht pas volgen als er geen twijfel meer mogelijk was.

De rechter wies de jury er overigens op dat de verdediging niet bij machte was geweest een motief te geven voor het verhaal van de jongen, dat bij onwaarheid een "duivelse leugen" zou zijn.

Na viereneenhalf uur kwam de jury tot het oordeel "vrijspraak".

Dat de rechter zelf met twijfels bleef zitten, bleek uit het feit dat hij weigerde om de kosten van mevrouw Mayhews verdediging op de staat te verhalen. De onderwijzeres, zei hij, moet haar advocaat zelf betalen omdat "zij het proces naar mijn mening over zichzelf heeft afgeroepen".

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

UIT DE VAKBLADEN

Wij lezen in DE PSYCHOLOOG, officieel orgaan van het Nederlands instituut van Psychologen, van oktober 1977:

Van 5 tot 9 september 1977 vond aan de universiteit van Swansea (South Wales) het eerste internationale congres plaats over 'Love and Attraction'. Deze conferentie werd georganiseerd door de British Psychological Association.

Dr.F.BERNARD hield binnen dit kader een voordracht over PEDOPHILIA: THE CONSEQUENCES FOR THE CHILD. Pergamon Press zal deze lezing publiceren.

VERSCHEENEN

MAGPIE (London), CHILDHOOD RIGHTS (London), BULLETIN (Norwegen), RUNDBRIEF (Bern), CSC NUSLETTER (San Diego) en toch weer FINVARA, begin van een nieuwe reeks!

BERICHT

Het adres van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie is vanaf heden: Postbus 1387, te Groningen. Het adres van de werkgroep pedofilie Groningen blijft als vandoes: Postbus 4009, te Groningen.

0 0 0 0

Bent U het met het onderstaande eens?

